

Arrest

nr. 222 511 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die aangeeft afkomstig te zijn uit Syrië, kwam op een onbepaalde datum naar België. Op 29 november 2018 werd hij aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 22 januari 2019 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: L.

voornaam: W.

geboortedatum: 20.02.1969

geboorteplaats: Damascus

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie op 22.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door de politie en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13,

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd de eerste maal gearresteerd op 30.11.2018.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.11.2018 dat hem/haar betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven} noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 30.11.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie op 22.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd de eerste maal gearresteerd op 30.11.2018.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4 ° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.11.2018 dat hem/haar betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 30.11.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene werd gehoord op 22.01.2019 door de politie en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt ter ondersteuning van beide middelen na een theoretische uiteenzetting als volgt:

“(…)

A. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene werd gehoord op 22/01/2019 door de politie en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM wordt onderzocht; Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RW kan ingesteld worden".

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention »⁵. Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

"Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement; visée à l'article 1er; 6°, de la loi du 15 décembre 1980 qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er 7°, de la loi du 15 décembre 1980. soit à son transfert physique hors du territoire et puisse s'assurer à ce moment que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de

l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée. (Nous soulignons)

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 : (...)

Dat verwerende partij meent dat geen zekerheid bestaat omtrent de grens waarnaar verzoeker dient te worden teruggeleid, doet hieraan geen afbreuk, zoals tevens kan blijken uit het arrest van Uw Raad dd. 5 september 2018: (...)

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan nemen, daar waar zij stelt dat de gedwongen terugkeer bij een toekomstige beslissing zal worden gemotiveerd. De administratie kan niet verwijzen naar een toekomstige motivatie, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond, zoals bevestigd door de Raad van State:

"Qu'il s'ensuit qu'une motivation par référence n'est admissible que si le destinataire de l'acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l'acte qui lui est notifié: que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puisqu'elle n'indique que l'existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu »

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij) deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

(...)

Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechten- en veiligheidssituatie in Syrië en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Syrië. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord."

"(...)

A. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Syrisch onderdaan. Hij heeft zijn land verlaten omwille van de aanhoudende oorlogssituatie, die reeds een achttal jaar aan de gang is.

Een terugkeer naar zulk een oorlogssituatie dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM en houdt ontegensprekelijk een schending van desbetreffend artikel in. Uit de bestreden beslissing kan duidelijk blijken dat verwerende partij) heeft nagelaten de volgende informatie in rekening te brengen. Dit kan reeds ontwaart worden uit een korte opzoeking op www.refworld.org:

"There was no improvement in the dire human rights situation in Syria. The continuing conflict gravely hindered efforts to protect human rights and there were numerous allegations of the most egregious human rights violations and abuses. The Syrian regime was by far the primary perpetrator of human rights violations, but Daesh and some armed groups also committed many human rights abuses.

There were also allegations of breaches of international humanitarian law. Many civilian areas, including some in areas supposedly subject to de-escalation agreements, were subjected to disproportionate and indiscriminate aerial bombing and artillery bombardment, mainly by pro-regime forces, resulting in heavy casualties. (...)

There were continued reports of widespread and systematic use of arbitrary detention, torture and execution of detainees, predominantly by the regime, which is estimated to have detained tens of thousands, but also by Daesh and some armed groups. NGOs reported that Kurdish forces have also arbitrarily detained and tortured people.

A number of organisations reported that sexual violence, especially against women and girls, but also against men and boys, was widespread, particularly by pro-regime forces during house searches, at checkpoints, and in detention facilities. Daesh and some armed groups also reportedly used sexual violence.)

"Political rights and civil liberties in Syria are severely compromised by one of the world's most repressive regimes and by other belligerent forces in an ongoing civil war.

The regime prohibits genuine political opposition and harshly suppresses freedoms of speech and assembly. Corruption, enforced disappearances, military trials, and torture are rampant in government-controlled areas, while residents of contested regions or territory held by nonstate actors are subject to additional abuses including intense and indiscriminate combat; sieges and interruptions of humanitarian aid, and mass displacement. (...)

More than 400,000 people have been killed in the civil war since 2011. Both the regime and insurgent groups frequently engage in extreme violence against civilians, including indiscriminate bombardment, extrajudicial killings, and torture of detainees. However; abuses by the government are the largest in scale. Regime forces have detained and tortured tens of thousands of people since the uprising began, and many have died in custody, though detention conditions that amount to enforced disappearance mean the fate of most detainees is unknown.

" Human Rights Watch thanks the Commission of Inquiry for highlighting the Syrian-Russian military alliance's dangerous disregard for civilian lives. In the last 6 months, Human Rights Watch has documented indiscriminate and targeted attacks by the Syrian-Russian military alliance on civilians and civilian objects in Idlib, Ghouta and Aleppo, including through using internationally-prohibited weapons. (...)

Forcible disappearances and arbitrary detentions both by Syrian government forces and other armed groups continue with little attention from the international community.

HRW welcomes the Commission's proposal of establishing a mechanism to enable speedy release of those arbitrarily detained and calls on the HRC to support such a proposal and work towards its achievement. "

Parties to the armed conflict committed war crimes and other grave violations of international humanitarian law and human rights abuses with impunity. Government and allied forces, including Russia, carried out indiscriminate attacks and direct attacks on civilians and civilian objects using aerial and artillery bombing including with chemical and other internationally banned weapons, killing and injuring hundreds. Government forces maintained lengthy sieges on densely populated areas, restricting access to humanitarian and medical aid to thousands of civilians. Government forces and foreign governments negotiated local agreements which led to the forced displacement of thousands of civilians following prolonged sieges and unlawful attacks. Security forces arrested and continued to detain tens of thousands of people, including peaceful activists, humanitarian workers, lawyers and journalists, subjecting many to enforced disappearances, torture or other ill-treatment and causing deaths in detention. Armed opposition groups indiscriminately shelled civilian areas and subjected predominantly civilian areas to prolonged sieges, restricting access to humanitarian and medical aid. The armed group Islamic State (IS) unlawfully killed and shelled civilians and used them as human shields. US-led coalition forces carried out attacks on IS in which civilians were killed and injured, at times violating international humanitarian law. By the end of the year, the conflict had caused the deaths of more than 400,000 people and displaced more than 11 million people within and outside Syria. (...)

ENFORCED DISAPPEARANCES

The Syrian security forces held thousands of detainees without trial often in conditions that amounted to enforced disappearance. Tens of thousands of people remained subject to enforced disappearance, some since the outbreak of the conflict in 2011. They included peaceful critics and opponents of the government as well as family members detained in place of relatives wanted by the authorities.

TORTURE AND OTHER ILL-TREATMENT

Torture and other ill-treatment of detainees by government security and intelligence agencies and in state prisons remained systematic and widespread. Torture and other ill-treatment continued to result in a high incidence of detainee deaths. For example, large numbers of detainees at Saydnaya Military Prison died after being repeatedly tortured and systematically deprived of food, water; ventilation, medicine and medical care. Their bodies were buried in mass graves.

Despite the Security Council's demand for a ceasefire throughout Syria, violence continues to plague the war-ravaged country, worsening the humanitarian situation and the suffering of its people, top United Nations political and relief officials said Wednesday, calling on all parties to the conflict to fulfil their obligations to end the fighting. ",

"Unlawful attacks against civilians and civilian structures in Syria have persisted, with attacks on medical facilities, schools, and mosques. (...)

Unlawful Restrictions on Humanitarian Aid, Sieges, and Forced Displacements

The siege of civilian areas and restrictions on humanitarian aid by government and pro-government forces and by armed opposition groups continued in 2017. UN OCHA estimate that around 540,000 persons were trapped in besieged areas as of June 2017 with the majority besieged by government forces in Eastern Ghouta.

*Humanitarian conditions in besieged opposition enclaves rapidly deteriorated in 2017, forcing communities in several besieged areas to surrender to the terms of brokered ceasefire and evacuation deals with the government.
(...)*

Unlawful Use of Chemical Weapons and Nerve Agents

The Syrian government's forces continued to use chemical weapons repeatedly, with nerve agents being deployed on at least four occasions since late 2016 - in eastern Hama on December 11 and 12, 2016, northern Hama, on March 30, and Khan Sheikhoun on April 4.

Clinical symptoms affecting victims of the chemical weapons attack in Khan Sheikhoun suggested that an organophosphorus compound, which targets the nervous system, was used. The attack killed at least 92, including 30 children, and injured hundreds more. (...)

Human Rights Watch also documented government helicopters dropping chlorine on at least eight occasions in the offensive to recapture Aleppo, indicating widespread and systematic use of chemical weapons. (...)

Enforced Disappearances, Death in Custody, Arbitrary Arrests, Torture

Arbitrary detention, ill-treatment, torture and enforced disappearances continued to run rampant in Syria. In 2017, the Syrian Network for Human Rights (SNHR) documented more than 4,252 individual arbitrary arrests, most of them conducted by government forces. As of August 2017, over 80,000 individuals remain disappeared according to SNHR.

Uit het bovenstaande en ter uitbreiding tevens uit stuk 2 blijkt dat de huidige veiligheidssituatie te Syrië tot op heden een schending inhouden van artikel 3 EVRM, dit zeker op bepaalde locaties te Syrië. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering en blind geweld een systematische praktijk betreft, dat tevens op systematische basis de humanitaire hulp wordt gehinderd.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij) gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij) absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Syrië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij) kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Syrië, eens te meer gelet op de oorlog die reeds een achttal jaar bezig is. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij). De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Syrië.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)".

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). In dezen heeft het EHRM ook geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 "Asalya t. Turkije" waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *"the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory."* (eigen vertaling: "het Hof gelooft dat dit

gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhindert, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

2.4. Zoals de Raad al herhaaldelijk en tot treurens toe heeft vastgesteld in arresten die handelen over de zogenaamde transitmigranten, blijkt uit de definities van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’. Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat gelet op de elementen die haar zaak kenmerken reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

2.5. Zoals de Raad ook al zeer veelvuldig heeft vastgesteld in arresten die handelen over de zogenaamde transitmigranten, stelde de Raad van State dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625: *“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”.* En ook: *“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan*

op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

2.6. De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vermits in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vermeld, “nationaliteit: Syrië”, dient het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot dit land te worden onderzocht.

2.7. In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten stilzwijgend over de situatie in Syrië. Er wordt enkel gewag gemaakt van een later onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in een latere beslissing tot terugleiding naar de grens, dit in de component “*terugleiding naar de grens*”. Verzoeker heeft blijkens zijn gehoorverslag – waarop de datum niet werd ingevuld – erop gewezen dat de oorlog in Syrië de reden is waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan. Bij zijn verzoekschrift voegt hij uittreksels uit rapporten over de preciaire situatie in Syrië, die alle dateren van 2018 en hij bespreekt deze nader in zijn tweede middel. De verwerende partij kan in haar nota dan ook bezwaarlijk stellen dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt dat hij het risico zou lopen om in Syrië te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij kan niet voorhouden onwetend te zijn van het bestaan van dergelijke rapporten. Ze kan ze niet negeren en daarover geen onderzoek doen, enkel omdat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische overheden of zich beperkt tot het voorleggen van rapporten over de algemene situatie in Syrië zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, : “§133 *il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l’homme telle que celle décrite ci-dessus, de s’enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement (voir, mutatis mutandis, Chahal, précité, §§ 104-105, Jabari, précité, §§ 40-41, M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 359) et que le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l’asile, eu égard aux circonstances de l’espèce, ne dispensait pas l’Italie de respecter ses obligations au titre de l’article 3 de la Convention*”. Er kan in deze de parallel getrokken worden met de zaak EHRM (GC) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, waar diverse rapporten van verschillende internationale organisaties voorlagen over de desastreuze situatie in Griekenland op het vlak van de asielprocedure waarvan de Belgische autoriteiten niet onwetend konden zijn en waar het Hof over het verweer van de Belgische staat dat verzoeker dit alles niet voldoende geïndividualiseerd had, oordeelde “346. *The Court disagrees with the Belgian Government’s argument that, because he failed to voice them at his interview, the Aliens Office had not been aware of the applicant’s fears in the event of his transfer back to Greece at the time when it issued the order for him to leave the country. 347. The Court observes first of all that numerous reports and materials have been added to the information available to it when it adopted its K.R.S. decision in 2008. These reports and materials, based on field surveys, all agree as to the practical difficulties involved in the application of the Dublin system in Greece, the deficiencies of the asylum procedure and the practice of direct or indirect refoulement on an individual or a collective basis. (...) 352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof. (...) 359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (see, mutatis mutandis, Saadi, cited above, § 132).*

2.8. Verwerende partij betwist in haar nota niet dat verzoeker uit Syrië afkomstig is en betwist evenmin de preciaire situatie in Syrië zoals geschetst in de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten. Deze gegevens triggeren een onderzoeksplicht bij de verwerende partij en ze kan zich – gelet op de in punt 2.5. geciteerde rechtspraak van de Raad van State – hierbij niet dienstig verschuilen achter het feit dat de beslissing waarbij de grens waarnaar verzoeker moet worden teruggeleid nog moet worden bepaald en verzoeker hiertegen een beroep kan indienen. Nog minder kan de verwerende partij zich verschuilen achter het feit dat de bestreden beslissing wordt getroffen om verzoeker vast te houden en te verhinderen dat hij zich zou onttrekken aan het toezicht van de verwerende partij.

2.9. In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit artikel niet geschonden acht, stelt de Raad vast dat dit een beoordeling betreft waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.10. De verwerende partij benadrukt in haar nota dat er geen repatriëring zal gebeuren naar het land van herkomst totdat er een nieuwe beslissing is getroffen tot terugleiding naar de grens, dit nadat de nationaliteit vaststaat en de vrees van verzoeker voor terugkeer is onderzocht, doch dit alles kan geen afbreuk doen aan de in punt 2.5. geciteerde rechtspraak.

2.11. De Raad is zich bewust van zijn arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018, gewezen in Verenigde Kamers. Echter kan de verwerende partij in haar nota hiernaar niet meer dienstig verwijzen omdat minstens de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou mogen worden getrokken. Zo was in de beslissing die aan voormeld arrest ten grondslag lag sprake van een terugleidingsclausule waarin opgenomen werd, *“Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst”*, daar waar in de terugleidingsclausule van de thans bestreden bijlage 13septies kan worden gelezen: *“De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht.”* Een arrest van de Verenigde Kamers van de Raad heeft principiële waarde maar deze is relatief in de zin dat het arrest betrekking heeft op feiten die eigen zijn aan de zaak, op een beslissing die eigen is aan de zaak en op middelen die eigen zijn aan de zaak. Rechtspraak gewezen in Verenigde Kamers kan ook niet aangewend worden om afbreuk te doen aan latere rechtspraak van hogere rechtscolleges, in casu de latere rechtspraak van de Raad van State, aangehaald in punt 2.5., waaraan de Raad zich dient te conformeren.

2.12. Verwerende partij kan bezwaarlijk worden gevolgd waar ze in haar nota opwerpt dat ze handelde *“na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels”* en dat de bestreden beslissing getroffen werd, *“zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert”*.

2.13. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de andere onderdelen van het eerste middel dringt zich dan ook niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA